

Regndråber falder og samles i strømme

Regndråber falder og samles i strømme,
renser og vækker på vej mod fjord.
De giver grøde til længsler og drømme
om fællesskab i det frie ord,
om lysglimt i dråben, et jubelråb,
som vanddryp på panden ved barnedåb.

Troen den lever i tanken til tider,
og finder bjerge at flytte med.
Håbet bevæger, som åvandet glider,
spræller med halen så friskt afsted.
Og leder os ud i et liv på jord,
hvor kampe og kærlighed sammen gror.

Troen som lever er ganske min egen,
tvivlen dens trofaste følgesvend,
evig i kamp for at vise mig vejen,
zigzagge modstrøms den peger hen
mod steder og rum, man kan ånde frit,
mod levende land, der er dit og mit.

Min frihedsdrøm er som laksen i vandet,
friskt den sig bolttrer adræt og sart.
Den går i garnet og byttet bli'r landet,
man fik sin fangst, ikke fiskens fart.
Men sæt den kun fri i sit element,
så føler du frihed i det moment.

Der er i tiden en åndløs formening,
livslinjer lægges med lineal.
Hvad med at danne "de krummes forening",
med kruseduller som ideal?
Lad tanken kun leve sit frie liv,
som åens forløb mellem græs og siv.

Tonerne flyder, musikken skal spille,
nu vil vi mødes med hår og hud.
Skærmen på lydløs, om lidt bli'r her stille,
tyst, inden sang fylder rummet ud.
Vi synger om det, vi kan glædes ved,
at kirken er til for dens menighed.